

DE OSYNLIGA - EN RESA TILLSAMMANS MED REBECCA BOHLIN I LÅGLÖNELAND

Föredrag av journalisten Rebecka Bohlin som skrivit den uppmärksammade boken; De osynliga, om låga löner, livspussel och fackligt engagemang i Europa.

Lördag den 21/4 13.00 - 15.00 i ABF:s lokal Gasverksgatan i Lund

Arr. Vänsterpartiet i Lund och ABF

[Affisch »](#)

HELGEANDS FÖRSAMLINGSGÅRD

Café Torsdag 26 april kl 13.00

MATS GREKO på Helgeands café.

Mats Greko är säkerhetschef i Lunds kommun och sekreterare i BRÅ, brottsförebyggande rådet.

Temat är kommunens trygghetsarbete, samarbetet med polisen och hur brottsstatistiken ser ut i Lund. En del förebyggandetips får vi också.

Vi kan konstatera att Lund är en trygg stad, med låg brottslighet i förhållande till storleken.

Torsdagskväll 26 april i Helgeand 19.00

Boksal: Mörkerseende av Philip Yancey

Var är Gud när det gör ont? Om han är god, varför visar han sig inte tydligare när han behövs? Hur gör vi för att behålla tron när allt vacklar?

Fjärde gången läser vi sid 163-198 i Mörkerseende

[Hela vårens caféprogram »](#)

[Hela vårens kvällsprogram »](#)

DEMOKRATISK VÄNSTERS FÖRSTAMAJFÖRELÄSNING

Plan B – en fråga om solidaritet

Om Lester Browns plan för att rädda civilisationen

Doris Norrgård och Lars Almström

Miljöaktivister och översättare av Lester Browns böcker.

Första maj kl. 16.00

ABF:s lokal, Trollebergsvägen 7, ingång Gasverksgatan

Ett arrangemang i samarbete med ABF

MINNESTAL TILL GUNNAR SANDIN

Gunnar Sandin,

25 februari 1940 – 31 mars 2012

Efter begravningen är det flera vänner till Gunnar som hört av sig och velat ta del av mitt minnestal. Därför lägger jag ut det i sitt fulla format, inklusive de musikaliska programpunkterna.

Mats Olsson

Vocalise, Op. 32 no. 14 (Sergei Rachmaninoff)

Arvid Lorimer Olsson, tuba

Idag samlas vi för att minnas Gunnar Sandin. Vi minns honom som initiativrik organisatör. Vi minns honom som en av det senaste halvseklets stora profiler i Lund. Vi minns honom som kamrat och kär vän. Först går våra tankar till Saima, Ann, Ingrid och till andra vänner som stod Gunnar allra närmast. Saknaden är stor. Olle Svensson skrev en gång:

Nej. Ingenting farligt väntar
Om man bryter sitt tält
När bränslet tar slut
Och flyttar närmare tystnaden
– längre ut

Elegi över slagsmålet vid Gröna Lund,

”Gråt fader Berg, och spela”.

Epistel N:o 12 (C M Bellman)

Sven Kristersson och Telemankvartetten

Gunnar växte upp i Skoghall utanför Karlstad i en radikal arbetarfamilj. Han kom till Lund 1960 och här studerade han bland annat historia och sociologi men hans huvudämne var kulturgeografi. Där skrev han sin trebetygsuppsats om markanvändningen efter nedlagda järnvägar. Studieobjektet ledde honom till att börja gå alla de historiska järnvägssträckorna, vilket i sin tur ledde honom över till ett märkligt livsprojekt. Skåne var på 1960-talets topografiska karta övertyckt med ett blåstreckat rutnät där varje ruta mätte en kvadratkilometer. Eftersom landskapet mäter drygt tio gånger tio mil blir det cirka 11 000 rutor. Gunnar föresatte sig att till fots besöka var och en av dessa rutor, kanske också uppmuntrad av att han 1969 fick jobb som kustinventerare för Statens Planverk. Till hans 50-årsdag gavs en festskrift ut med titeln *Vid pass 8 000 rutor*, det var det antal han hade passerat

då. Förra året hade han bara en handfull rutor kvar. Sina värmländska rötter till trots: Frågan är om det funnits någon människa som varit så bevandrad i det skånska kulturlandskapet.

Ja, Gunnar var en passionerad vandrare. Han bjöd in till årliga påskvandringar i det skånska landskapet samt till en årlig europavandring. Alltid med ett tema som gav vandringen mål och mening. Första sommaren gick turen till Schweiz, och ett tjugotal personer deltog, inklusive flera barn. Eftersom det finns en rad beslut som måste tas under en sådan strapats, om stort och om smått, inrättades demokratiska mötesformer. En av deltagarna rapporterade senare att vi voterade oss fram genom Alperna.

Passionen för järnväg följde Gunnar genom livet och parades med ett stort miljöengagemang. Han hade sett hur de kollektiva transportmedlen offerades på 1960-talet. Men trots att han var en av Sveriges främsta järnvägsforskare var hans intresse inte antikvariskt. Han var djupt engagerad för nya järnvägsprojekt och hade väl underbyggda synpunkter på de som varit i stöpsleven under senare år. Bland annat bekämpade han nedgrävningar av järnvägssträckningar, som till exempel nu bitvis ska ske vid breddningen till fyra spår mellan Malmö och Lund. Han menade att om resan ska vara en upplevelse och kunna konkurrera med andra transportslag, ska man kunna njuta av landskapet från tågfenstret. För Lunds del förespråkade han spårvagnsutbyggnad och påpekade att detta varit på gång två gånger tidigare, strax efter förra sekelskiftet. Gunnar skrev ett flertal artiklar och gav ut och medverkade i flera böcker om järnvägshistoria, bland annat boken *Kring Lund C* och senast om järnvägen i Stockholms stad.

Nu ska Skånska Jernbanekapellet spela några tablåer ur Håkan Carlssons orkestersvit J 1393, som komponerades till ett järnvägsevenemang i Brösarp. J 1393 är ett ånglok som bland annat gått som badtåg på sträckan Malmö-Falsterbo.

"En farlig situation har uppstått", "Faran över" samt "Final".
Ur Orkestersviten *J 1393* (Håkan B Carlsson)
Skånska Jernbanekapellet

Efter några år som verkstadsarbetare på Alfa Laval på 1970-talet försörjde sig Gunnar framgent som översättare. Gunnar blev språkmänniskan som aldrig hade läst språk på universitetet. Hans formella utbildning inom området inskränkte sig till allmänna språkliga linjen på gymnasiet i Karlstad. Trots detta var han briljant i sitt värv att översätta främst samhällsvetenskaplig och historisk litteratur - från såväl engelska, franska och tyska som italienska. Han torde ha utnyttjat sin begåvning och sin djupa allmänbildning. Till de mer kända större översättningarna hör Manuel Castells moderna klassiker i tre band om nätverkssamhället, Fernand Braudels bägge medelhavsband samt *Kapitalismens dynamik* och Marshall Bermans *Allt som är fast förflyktigas*. Men även till exempel Perry Andersons klassiker *Den absoluta statens utveckling*, samt många fler. När han höll på med en bok av Rondo Cameron om *Världens ekonomiska historia*, som Studentlitteratur gav ut på initiativ av ekonomiskhistoriska i Lund, frågade han mig vid tillfälle vad vi egentligen skulle ha den till. Det översatta verket var ju tänkt som grundbok för studenterna, som efterträdare till gamle Dillard. Men Gunnars kritiska blick hade skoningslöst genomskådat brister som vi själva inom disciplinen inte sett. Efter några år togs också boken bort som kurslitteratur, i alla fall i Lund. Den är numera ihågkommen mest för sina språkliga företrädens skull. Ja, Gunnars bildning var både djup och bred. Han hade ett otroligt minne och kom ihåg allt han hade läst.

Gunnar var vänster redan när han kom till Lund och det är som politisk person som de flesta av oss känner Gunnar. Han fanns i den politiska miljön på Athen. Han var med och tog över tidskriften Zenit i början av 1960-talet, som därefter blev den svenska vänsterns kanske viktigaste idé- och teoriskrift. Men själva teoretiserandet lämnade han med varm hand till

Göran Thornborn och de andra, Gunnar blev framförallt de stora praktiska projektens man. I rörelserna under det sena 60-talet, i solidaritet med Vietnam och Södra Afrika, men också till exempel i kampen mot Genombrottet i Lund, skolades han och andra i hans generation i utomparlamentarisk arbete. Det de lärde sig skulle förnya och vitalisera det politiska livet. I början av 1970-talet gick de så in i, och blåste liv i, den då tynande VPK-föreningen i Lund.

Vännen Sten skriver i denna veckas Veckoblad att det var här som Gunnar utvecklade det som kom att bli hans särprägel: Uppfinningsrikedom, självförtroende och förmåga att ta och genomföra initiativ. Låt mig följa Stens ord ett tag.

– *Jaså, vi har ingen orkester till Vänsterns 1:a majtåg? Då får vi skaffa instrument, träna folk och starta en egen blåsorkester – Gunnar rekryterade personligen halva orkestern.*

– *Jaså, vi skulle behöva ett bättre utbud av vänsterlitteratur och -tidskrifter. Då får vi starta ett Bokcafé.*

– *Jaså, VPK:s tidningar är tråkiga medan de borgerliga tidningarna försöker tuga ihjäl oss? Då får vi starta en egen lokal tidning, Veckobladet med 40 tryckta nummer om året och en prenumererad upplaga som tidvis nådde 900 ex.*

– *Är partiets valaffischer tråkiga och fula? Då får vi anlita konstärer, själva producera affischer och trycka dem på en hemmabyggt silkscreenpress.*

Alltså, goda idéer är det många som har, men vilja och uthållighet är ovanligare. Inte sällan krävs också envetet och slitigt arbete. Gunnar tvekade aldrig utan införlivade bland sina visdomsord att politiskt arbete är i första hand en fråga om att gå och att bära. Han blev en politikens slitvarg med en ovanlig medvetenhet om politikens och kulturens materiella sidor. Gunnars blygsamhet var stor och han skulle varit främmande för varje uttalande om sin egen roll. Politik är en kollektiv verksamhet, men han blev den enskilt mest betydelsefulla personen för vänstern i Lund. Gunnar undvek de framträdande posterna och sade sig vara främmande för teoretiska spetsfundigheter men hans organisationsarbete lade grunden för den politiska kultur som har fortlevt i Lund sedan 1970-talets början.

Ja, så är det nog. Sydsvenskans gamle lokalredaktör Jan Mårtensson skrev för tio år sedan mycket riktigt att Gunnar Sandin gått som en röd tråd genom Lunds vänster. Och trots att han var en hängiven organisationsmänniska intog han en sant ekumenisk hållning till vänsterns stundtals brokiga palett. Lunds Bokcafé blev till skillnad från i Stockholm, Göteborg och Uppsala hela vänstern bokcafé. På liknande sätt samlade Röda Kapellet spelsugna musikanter utanför det egna partiet och har på senare år blivit hela det rödgröna Lunds orkester.

Vad lever människan av ur Tolvskillingsoperan
(Bertold Brecht/Kurt Weill)
Röda Kapellet

Ett av de sista större initiativen från Gunnars sida var att på Kulturnatten förra året manifesteras en samlad rödgrön opposition i Lund. Röda Kapellet bjöd in, fixade tält och fick ihop de fyra partierna i kulturens tecken. Kvällen blev magisk. Allt, eller i alla fall ganska mycket, var möjligt igen.

Solidaritetsång
(Bertold Brecht/Hanns Eisler)
Röda Kapellet, gemensam sång, ack. Sven Kristersson

Gunnars socialism var öppen och odogmatisk. Men han var en stridbar och envis person och tvekade inte att ge sig in i debatter och förfäktade obekväma ställningstaganden. Han hyllade därtill en äldre debattstil där man inte spar på krutet och han ryggade inte för att bli personlig

gentemot sina motståndare. En del i den yngre generationen inom Vänsterpartiet såg honom nog som en ganska brutal typ i början av 2000-talet. Även om han ibland råkade sära någon var hans ärliga stil värd all respekt, hellre öppen och rak konfrontation än feg korridorpolitik och undertryckande av viktiga diskussioner.

Gunnar var en stor Europa-vän och intog en för svensk vänster trots allt ganska ovanlig positiv inställning till EU och EMU. Men Röda Kapellet spelade för nej-sidan inför folkomröstningarna och nog var Gunnar där med sin tuba. Detta handlade väl ytterst om solidaritet med orkerstern och ett erkännande av att han var i minoritet i denna fråga inom rörelsen, men jag kunde ändå inte låta bli att lite spefullt fråga honom hur det kändes att spela för nej-sidan. Men Gunnar blev inte svaret skyldig. Ju mer nej-sidan förknippas med vänsterns blåsorkester och hans eget skäggiga yttre, desto mer vinner ja-sidan.

Han hade under 1980-talet ett kommunalpolitiskt uppdrag i Genarps taxeringsnämnd och jag vet att det gav honom en viss njutning att sätta åt bilpendlare som hade uppgett felaktiga reseavdrag. Följdriktigt gick han sedan vidare till Parkeringsbolagets styrelse, med en tydlig agenda att motverka utbyggnaden av fler parkeringsplatser i Lund. Det väckte viss uppmärksamhet när P-bolagets styrelse flög till Nice för att titta på moderna parkeringshus. Gunnar tog tåget. Han hade däremot inga problem med de ibland frikostiga bjudningarna som bolaget stod för, det var ju inte Lunds skattebetalare som stod för notan utan Lunds bilister. Gunnars motstånd mot bilism var monumentalt och grundade sig, förutom i miljö- och stadsbyggnadsargument, på ett ideologiskt motstånd: Han menade att privatbilism isolerar oss från varandra och framkallar egoistiska reflexer, vilket motverkar ett solidariskt tankesätt och samhälle.

*Aftonkväde, "Träd fram du nattens gud".
Fredmans sång N:o 32 (C M Bellman)
Sven Kristersson och Telemankvartetten*

Gunnar bodde i kollektivet på Östervångsvägen sedan tidigt 70-tal och var särbo med Saima under de sista 14 åren. Trots sin stridbarhet var Gunnar en i grunden snäll och omtänksam människa. Han hade en god portion torr humor. Han var vänkär och var noga med att hålla kontakt och stödja när folk i omgivningen hade svårigheter eller drabbades av sjukdom.

Just nu känns det svårt att tänka sig Lund utan Gunnar Sandin. Vår stad har helt enkelt blivit fattigare. Han var värmlänningen som tog Lund och Skåne till sitt hjärta. Den entusiastiske vandraren. Den pålitlige samhällsomstörtaren och stadsprovokatören. Den idérike socialisten och organisatören. Den hängivne järnvägsfantasten och tillika privatbilismen fiende nummer 1. Den gode språkmänniskan, skribenten och översättaren. Den äldre bildade herren. Den käre kamraten.

I instruktionerna till denna begravning skrev Gunnar att han hade levt ett gott liv i ett gott samhälle. Han var på något sätt nöjd, men hade nog velat vara kvar ett bra tag till, precis som vi skulle velat haft honom kvar ibland oss länge ännu. Nu har en röst, en penna, en kamrat, en vän tystnat. Ja, tystnaden märks i sanning. Därför tar vi i Gunnars anda hjälp av Joe Hills kända uppmaning inför sin död: Sörj inte, organisera. För Gunnar var allting möjligt, därför är en bättre värld möjlig.

BILDEN AV GUNNAR SANDIN

Att bilden är gjord av Ploski och att den föreställer Gunnar är lätt att se. Att Gunnar förenar två av sina många intressen på bilden, för musiken och mot bilen, är också lätt att se. Men mer? När gjordes bilden? I vilket sammanhang?

Finns det någon i VB:s mångkunniga läsekrets som kan bringa klarhet i detta? Det skulle vara kul att veta lite mer. Även andra minnen och minnesbilder av Gunnar tas tacksamt emot av VB.

Tack till Ingrid André som hittade bilden i gömmorna.

Göran Persson

EN MILJARD MINDRE I SKATT AV MATS OLSSON

Genom sänkningar av stats- och kommunalskatt betalar lundaborna i år drygt en miljard mindre i skatt än de gjorde innan det blev borgerligt 2006, allt annat lika. I konsekvens med detta har de senaste sex åren präglats av årliga nedskärningar i kommunen. Antalet lärare per barn har minskat, förskolegruppernas storlek har åter ökat till oacceptabla nivåer, vård och omsorg har privatiserats och skurits ner så att bara det mest elementära hinns med, och i flera fall inte ens det. Det redan eftersatta underhållet av byggnader, parker och vägar har blivit ännu sämre, arbetsmarknadsåtgärder har dragits in liksom åtgärder för att stödja hemlösa och människor med sociala problem.

Inför 2013 vill de borgerliga fortsätta detta med ännu kraftigare sparbetning. Beslut fattas av Lunds kommunfullmäktige i juni. De skrivelser som nu kommer in från verksamheterna visar att botten är nådd. Lund tål inte mer nedskärningar. Långsiktigt hade det räckt att återställa 10-20 procent av lundabornas totala skattesänkningar för att kunna leverera en offentlig service och skola att vara stolt över.

Mats Olsson, Vänsterpartiet

GÜNTER GRASS, VAD SOM MÅSTE SÄGAS
ÖVERSÄTTNING GUNNAR STENSSON
(Was gesagt werden muss)

Varför tiger jag och varför har jag tigit så länge
om detta, som är uppenbart för alla
och som övats i krigsspel och som,
om det blir verklighet,
förvandlar oss överlevande till fotnötter?

Den självtagna rätten att slå till först
kan komma att förinta
den iranske skrävarens
förtryckta folk, för att man tror
att kanske, någonstans i landet,
byggs en atombomb

Varför undviker jag att nämna
det andra landet, det som länge
hemligt har samlat kärnstridspetsar
och som sluppit all kontroll
från världssamfundet,
vilket vägras insyn?

Det tigs om detta överallt
och jag har själv stämt in i tigarkören
Det tynger ned mig som en skamlig lögn,
att tvingas tiga för att slippa dömas
för antisemitism.

Men när mitt land åter och åter ställs till svars,
för brott som aldrig kan sonas,
och när snabba tungor svarar, att som försoningsoffer,
på rent affärsmässiga grunder, skall ännu en ubåt
sändas till Israel, en ubåt som kan styra
kärnvapenbestyckade missiler,
vars stridspetsar kan förinta allt,
till landet där en enda atombomb kanske finns,
då säger jag det, som jag måste säga.

Men varför har jag tigit så pass länge,
jo, därför att jag trodde att min härkomst,
som är behäftad med en outplånlig
skuld, som ej kan sonas, förbjöd mig
att säga sanningen till landet Israel,
ett land som jag är bunden till och trogen,

nu och för all framtid

Varför säger jag först nu,
åldrad, och med min pennas sista bläck,
att kärnvapenmakten Israel riskerar
en redan bräcklig världsfred?
För att det måste sägas, det kan
redan i morgon vara alltför sent;
men också för att vi, som tyskar,
redan är alltför skuldyngda
för att göra oss medskyldiga
till ett brott som kan förutses,
och för att vår medskuld
aldrig kan suddas ut med artigt tal.

Det måste medges att jag slutat tiga
också för att jag inte längre tål
västvärldens hyckleri; dessutom hoppas jag
att många andra befriar sig från tigandet
och manar dem som förorsakat faran
att avstå från våld; och att de också
kräver att båda ländernas regeringar tillåter
en oförhindrad, permanent kontroll
av den israeliska atompotentialen
och de iranska atomanläggningarna.

Blott så kan alla israeler
och palestinier och andra människor
som lever tätt inpå varandra, som fiender
i denna av vanvett ockuperade region,
och slutligen också vi själva,
bli hjälpta.

DET SOM MÅSTE SÄGAS AV GUNNAR STENSSON

Vb:s läsare vet sedan länge att missilbärande tyskbyggda atomubåtar från Israel navigerar i Hormuzsundet och utgör ett ständigt hot mot Iran. Det är därför som Günter Grass menar att den israeliska kärnvapenmakten utgör ett hot mot världsfreden och att Tyskland är medansvarigt. Han mår illa av västs dubbelmoral och det hyckleri som innebär att man tiger om Israels brott mot ickespridningsavtalet, samtidigt som man ständigt anklagar Iran för att planera att överträda det.

Tigandet ser Günter Grass som en konsekvens av risken att anklagas för antisemitism, en risk som är särskilt stor för en tysk medborgare, som dessutom under en kort tid i slutskedet av andra världskriget bar SS-uniform.

Anklagelsen för antisemitism följde också omedelbart efter publiceringen i Süddeutsche

Zeitung. Den israeliska regeringen förklarade att Gûnter Grass inte var välkommen i Israel. Dikten ledde till en världsomspännande debatt, om Israels atomubåtar och om antisemitism. I Sverige har tidningar som Svenska Dagbladet och en rad skribenter upprepat antisemitismanklagelserna, medan Aftonbladet och andra skribenter som Peter Larsson (Sydsvenskan 17/4) tagit ställning för dikten och dess realpolitiska innehåll.

Jag har försökt återge texten i dess tyska form. Varje strof är i princip ett påstående, utformat som en lång tysk mening med inskjutna bisatser.

Den anknyter till en tysk tradition av politisk dikt. Bert Brecht är den i vår tid mest kände bäraren av denna tradition.

EKONOMI TILL DÖDS AV LUCIFER

Nog är det beklämmande att läsa om kommunledningen i Kävlinge som lägger ner kommunens gymnasieskola, Frans Möllergymnasiet. Varför gör man det? Tja, minskande årskullar tillsammans med att allt fler av eleverna väljer teoretiska linjer och då föredrar att åka till Lund vars breda famn välkomnar alla. Men ingen säger att det är något fel på Frans Möllergymnasiet.

Det finns två sidor av det här. För Lund betyder det att gymnasieskolorna får allt trängre och nu talas det om att Lund som redan har fyra stora kommunala gymnasier måste få ytterligare en helt ny gymnasieskola färdig inom fem år. Mycket tyder på att Lunds kommunledning ser möjligheter till en bättre ekonomi. Stordriftsfördelar alltså. Lund har förvisso alltid varit en viktig skolstad, men ska vi verkligen gå in för det i denna skala?

Utarmning

Nu är det ju Kävlingeleverna som i ökande utsträckning väljer Lund. Det är förstas häftigare att åka till den livaktiga staden än att trampa Kävlinges gator. Visst, men sidoeffekten är ju att hela Kävlinges gymnasieskola läggs ner, också de icke-teoretiska linjerna. Det innebär en utarmning av Kävlinge på flera plan.

Och det är där man undrar om det inte finns någon i Kävlinge som bryr sig om effekter på längre sikt. Är det inte värt något för en kommun att ha en gymnasieskola, att ha lärare och elever som bidrar till ortens kulturliv, till bibliotek, till en lokal ungdomskultur? Men det är borgarna som styr i Kävlinge och då är det ekonomin som avgör.

Friskolorna och det fria skolvalet beskrivs som frihetsreformer, men effekten är att skolplanering blir allt mer omöjlig och att resurser i form av lokaler går till spillo och att mindre kommuner utarmas. Lund kan själv välja om kommunen ska fortsätta att stödja detta. Jag tycker att det kan vara dags för Lund att säga stopp.

Den europeiska krisen

Gunnar Sandin som i många år satte sin prägel på Veckobladet hade några övergripande principer. Den ena var att inte publicera läsekretsens inskickade dikter, en ståndpunkt för vilken det finns många goda skäl. Den andra var att allt skulle egentligen handla om Lund, eller åtminstone Skåne. Den principen är vi många som har tummat på, också Gunnar som ju i högsta grad var europé och internationalist.

Skär affärstidning upplyser

Detta som inledning till att ta upp den europeiska krisen. Jag är inte ekonom, men i Gunnars anda ska man väl inte bara sitta tyst och tro sig vara för dum att begripa. Så jag har börjat glutta i Financial Times, en skärpt affärstidning på riktigt skärt papper. I första hand har jag tagit intryck av två kolumnister, Martin Wolff och Wolfgang Münchau. De har på sistone diskuterat vad som är Europas huvudproblem och det tycks då finnas två läger.

Den ena hävdar att problemet är regeringarnas bristande vilja och förmåga att balansera statsfinanserna. Alltså att man är för rundhänt med utgifterna, att man är för frikostig med välfärden. Man har för stora och ineffektiva statsapparater, man har för höga pensioner etc. (Lustigt nog ifrågasätter man mera sällan militärutgifterna – Grekland håller t.ex. på att köpa 60 attackplan, franska fregatter, amerikanska helikoptrar mm.) Och till detta kommer då alltför låga skatteintäkter. Så tvingas man låna mer och då stiger räntorna och då blir det ännu värre. Det är denna linje som EU går på och är därför på gång att organisera en pakt som ska hindra statsutgifterna att överstiga utgifterna med mer än 0.5 procent. Tyskland och fru Merkel tvekar inte på denna punkt och får stöd av Cameron, Sarkozy och väl Reinfeldt.

Den andra linjen säger att det handlar om ländernas betalningsbalans och bristande konkurrensförmåga. Man har för lite att erbjuda världsmarknaden och till för höga priser. En klassisk lösning här är att devalvera, men det kan man inte när man har en gemensam valuta. Man kan då sänka lönerna, men det är inte så populärt. Många länder har underskott i betalningsbalansen men det svarar mot att andra, t.ex. Tyskland och Sverige, har stora överskott. Lösningen här är att man överför pengar från de rika till de fattiga, men framför allt att man stimulerar ekonomin och världshandeln så att de fattiga kan exportera mera.

Keynes går igen

Ja, dessvärre finns det länder där bägge diagnoserna gäller samtidigt. Ekonomerna är förstås oeniga. Minoriteten som rymmer de som lutar en liten aning åt vänster står för den senare linjen och nämner namn som Keynes. Bland dem finns t.ex. Paul Krugman i New York Times.

Slutsats? Ja, jag vet inte. Men vinner den första linjen och man tar till dess botemedel, då exploderar nog halva nationer i arbetslöshet, strejker och oroligheter. Det kanske skulle behövas, men jag har svårt att förordas det. Vad som är klart är att den politiska ekonomin inte är en särskilt precis och vägledande vetenskap.

FLODEN UTAN ÅTERVÄNDO AV GUNNAR STENSSON

Det var titeln på en gammal western med Marilyn Monroe som jag såg 1955. Hon är borta sedan länge. Allt som lever dör och allt som är tillverkat går sönder. Entropi. Fåfångligheters fåfånglighet, allt är fåfånglighet, säger Predikaren. In the long run we are all dead, säger John Maynard Keynes. Miljöaktivister talar om ”points of no return”, Polernas isar smälter. Glaciärerna försvinner. Grundvattnet sjunker. Havet stiger. Tundrornas växthusgaser är ohejdbara. Öknarna växer. Varför bry sig?

Jo, just på grund av alltings förgänglighet. Det levande har rätt till näring, vatten, sol, ekosamvaro, glädje och njutning under existensens ögonblick. Det tillverkade ska vi underhålla så länge det går.

Därför arrangerar Demokratisk Vänster första maj ett seminarium kring Lester R. Browns

teman i böckerna ”Plan B 3.0 Uppdrag: Rädda jorden1” och ”Plan B 4.0. Uppdrag: Rädda civilisationen!”

Utropstecknen röjer Lester Browns okuvliga optimism som stått rycken för alla påfrestningar sedan 1970. Hans mål är tydliga. Vår uppgift är att stabilisera klimatet, att stabilisera folkmängden, att utplåna fattigdomen och att återställa balansen i jordens ekologiska system genom en detaljerad plan för nedskärning av koldioxidutsläppen, effektivare energianvändning, förnybara energikällor, vidgade skogar och trädplantering.

Seminarier kommer att ledas av Plan B-böckernas svenska översättare Doris Norrgård Almström och Lars Almström. Karin Smith-Svensson, kritisk Lester Brown-kännare sedan årtionden, kommer att medverka med synpunkter i den publikdebatt där ordet är fritt för alla.

Vi är övertygade att såväl den slagordsskanderande vänstern som de stadsodlande miljöpartisterna och de alldeles civila medborgarna i Lund upplever det som viktigt att närvara och agera vid detta helt öppna möte.

Det äger rum 1 maj, klockan 16.00, i ABFs lokal vid Trollebergsvägen. Ingång från gården, där Gasverksgatan mynnar ut i Trollebergsvägen. Vi kommer att höra tågen passera på sina energisnåla järnspår. Väl mött!

Gunnar Stensson, DV

VISST KAN LUND KLARA KLIMATMÅLET – MEN MED 90 ÅRS FÖRSENING AV ULF NYMARK

I Lunds kommuns årsredovisning för år 2011, som ska behandlas av fullmäktige senare i april, hävdar den borgerliga majoriteten att utsläppen av växthusgaser i kommunen ”har minskat kraftigt mellan 2005 och 2009”. Jojo, så kan man förstås uttrycka det. Men av samma diagram som säjs utvisa detta framgår också att sedan år 2006 ligger utsläppen varje år på en i stort sett oförändrad nivå, dvs de minskar inte längre. Den minskning som kan noteras är mellan år 2005 och 2006. Sen står det alltså stilla.

2020 års mål först vid nästa sekelskifte

Årsredovisningen skryter också med att växthusgasemissionerna minskat med 6 procent sedan år 1990. Tänka sej! Vilken prestation! Utsläppen har nedbringats med i genomsnitt mindre än 0,3 procent per år sedan 1990! Eller om man räknar från tidpunkten då Lunds kommun antog sin första Agenda 21 i mitten av 90-talet: en minskning med cirka 0,5 procent per år. Nu återstår ”bara” att minska utsläppen med 44 procent (jämfört med år 1990) för att nå etappmålet år 2020: en minskning med 50 procent (jämfört med 1990 års nivå). Med den minskningstakt som Lund hittills presterat nås etappmålet – inte det planerade året 2020 – utan någon gång omkring nästa sekelskifte, dvs med omkring 90 års fördröjning!

Utan klimatpolitik

För att klara målet för år 2020 måste kommunen **varje år** fram till dess reducera växthusgasutsläppen ungefär **lika mycket som den sammanlagda minskningen** under de senaste 15 åren. Kommer Lund att klara detta? Nej, inte med en fortsatt borgerlig majoritet, sanna mina ord! Lund står i praktiken utan klimatpolitik under den borgerliga regimen.

BREIVIK, SKOGKÄR OCH MUSLIMSK JIHAD AV GUNNAR STENSSON

Anders Behring Breivik erkänner inte domstolen eftersom den "fått sitt mandat av partier som stödjer multikulturalism" och därför att han handlade "i nödvärn".

I TVs morgonprogram 17/4 påpekade Alexander Bengtsson att Behring är en ideologiskt medveten massmördare.

Han påvisade det motsägande i extremhögerns propaganda som beskriver alla muslimska terroråd som delar i en välorganiserad islamistisk terrorkampanj, samtidigt som den avfärdar Breivik som en ensam galning, utan varje koppling till nazistiska eller högerextrema organisationer. Lyckligtvis genomskådar allmänheten extremhögerns propaganda, hoppades han.

Jag blev inte särskilt överraskad när jag strax efteråt läste "Den leende mördaren" en artikel av Mats Skogkär på Sydsvenskans ledarsida. Den bekräftar Alexander Bengtssons analys av högerextrem retorik.

Skogkär ägnar en del av utrymmet åt att varna för islamisten mulla Krekar, som hyllat mordet på Theo van Gogh och som i mars dömdes till fem års fängelse i Norge för mordhot. I stället för att diskutera det aktuella högerextrema våldet fokuserar Skogkär på islamismen. Värt att nämna är att mulla Krekar trots sin destruktiva islamistiska ideologi såvitt känt aldrig har genomfört något mord.

Skogkär beskriver Anders Behring Breivik som en ensam galning. Tanken att det skulle kunna finnas något samband mellan högerextrem ideologi och Breiviks massmord avfärdar han med orden: "Om detta resonemang tas på allvar lär det inte bli mycket till debatt."

Skickligt lyckas Skogkär ännu en gång framföra sin islamofobiska ideologi i slintande insinuationer. Han vet att han har många sympatisörer bland tidningens prenumeranter.

PROVOCERANDE KONSTNÄRER AV LARS-ÅKE HENNINGSSON

En gång skulle konst vara vacker. Den siktade till att vara estetiskt tilltalande och kanske värd beundran för sin skönhet. Hur är det idag när när det konstnärer åstadkommer i stället kan vara provocerande genom sin smaklöshet, fast i och för sej oftare etiskt än estetiskt motbjudande. Är det också idag på sin plats att som konstmedveten publik beundra de nya verken?

Är provokationer till för att accepteras eller för att reagera på? Om man känner att en provokation fastnar i halsen, vad känner man då? Hur gammaldags man är? Är det säkert att det är uppskattning en provocerande konstnär bör bemötas med? Är det självklart att en plågad kvinna bör avnjutas, därför att hon är framställd av en konstnär?

Är konsten bara på låtsas? Lever konsten i ett eget rum, en moralisk frizon, skild från den vanliga komplicerade verkligheten?

Bara för att något kan accepteras som ett konstverk, betyder inte det att det är acceptabelt ur andra aspekter.

TRIBUNAL 12

Den 12 maj ställs Europa till svars för hur man behandlar flyktingar som försöker ta sig till Europa.

Tribunal 12 äger rum under en heldag, lördagen den 12 maj, i Kulturhuset i Stockholm. Tribunalen sänds också direkt i teatrar, biografier och föreningslokaler i ett stort antal orter i Sverige och Europa. I fyra sessioner behandlas teman:

Gränsbevakning

Asylprocess

Papperslösa migranter

Förvar & deportation.

I en avslutande session samlas jurymedlemmarna till en öppen överläggning. Tribunalen är delvis konstnärligt utformad, men bygger helt igenom på autentiskt material, forskarrapporter, statistik från Amnesty och UNHCR och berättelser från flyktingar och migranter. Ett antal ledande forskare inom medicin, juridik och migration deltar med presentationer. Asylsökande och papperslösa vittnesmål kommer att läsas upp. I juryn ingår personer som med olika perspektiv kan problematisera och belysa de frågor som Tribunal 12 lyfter i sessionerna. Medverkar i juryn gör internationella namn som: amerikanska sociologen **Saskia Sassen**, somaliske författaren och kvinnorrättsaktivisten **Nuruddin Farah**, feministen och författaren **Nawal El Saadawi**, **Henning Mankell**, den indiske professorn i internationell rätt **B.S. Chimni**, den iranska författaren och journalisten **Parvin Ardalan** och den syriske filosofen **Sadik J. Al-Azm!**

[Läs mer här:](#) och ge gärna ditt stöd till projektet genom att skriva under anklagelsen.

Det finns också en trailer för tribunalen som släpptes häromdagen och [går att se här:](#)

CIVILISATIONENS VÄG AV SVEN-HUGO MATSSON

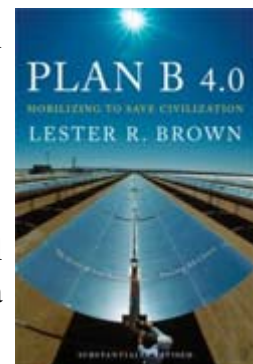
1:a maj kommer Demokratiskt vänster att ha ett möte som utgår från Lester R Browns bok "Civilisationens väg - mot avgrund eller hållbarhet". Här kommer en anmälan om boken och lite tankar kring Lester Browns Plan B.

Lester Browns (LB) bok är intressant och läsvärd, den rekommenderas.

Man kan dela in boken i tre avdelningar. I den första delen är LB stark och informativ. Han beskriver, med kunnighet, att det är långt mer än våra växthusgasutsläpp som orsakar problem. Visst, de flesta problem utgår från uppvärmningen, men det finns även andra problem.

LB visar på att om Kina kommer att få lika många bilar per person, som man har i USA, så dubblar vi antalet bilar på vår planet, från en miljard till två. Var skall dessa få plats i en planet där jordbruksmarken håller på att ta slut. Kan vi gå ut på jordbruksmark och odla energi för bilarna och ytterligare konkurrera med matproduktion. Han visar på att animalieproduktionen ökar och att denna också kräver mycket jordbruksmark.

Havsytans höjning kommer att ställa mycket jordbruksmark under ytan, liksom ökenutbredning och jorderosion. Lägg till detta att vi har en folkmängdsökning på ca 80

millioner per år. Med den hastigheten är vi 9 miljarder om 25 år mot ca 7 nu, munnar som skall mättas. Lägg till detta att det nu har börjat spekuleras i mat.

Man kan fylla på detta med Lund som exempel. Här planeras nu en hel stadsdel med bostäder och forskningsanläggningar. Vi går ut på värdefull mark i ett läge där åtminstone bostadsbebyggelsen skulle kunna ske genom förtätning inom redan bebyggt område. I Lund planeras också, på norr, en golfbana på värdefull mark och vi har ytterligare en relativt ny golfbana på Väster.

Vattnet

LB visar också att vattnet håller på att ta slut i många länder. I länder, där man måste odla för att mätta sin befolkning överutnyttjar man grundvattnet. Man får gå djupare och djupare för att få vatten och snart tar grundvattnet slut. Glaciärer som snabbt smälter ger översvämningar nu. När glaciärerna smält färdigt finns inte det vatten man nu är beroende av.

Det är alltså inte bara växthusgaserna vi måste diskutera, utan även tillgången på jordbruksmark och vatten.

Andra delen

LB har en plan B, plan A är så vi lever nu, och det är så klart bra och han kommer med förslag hur vi kan lösa och kanske vända det han beskriver i första delen. I andra avdelningen finns alltså förslagen på lösning, men jag tycker att han här blir alltför yvig och han tar heller inte upp en analys huruvida hans förslag är möjliga.

En förutsättning i plan B är att planeten befolkning stannar vid 8 miljarder genom effektivare familjplanering. En annan förutsättning är att vi skatteväxlar, att inkomstskatterna sänks och att skatten på koldioxid höjs. Vi kan ju ställa detta mot alla de skatteupprop vi har i Sverige, så fort bensinpriset höjs med några tioöringar.

Han kommer också med en massa överoptimistiska saker, ett är att: ..det finns en potential på land för att generera 40 ggr mer elektricitet än vad världen förbrukar ifrån alla slags källor sammanlagt". Med vinden som hjälp kommer vi snart att kunna köra våra bilar med el eller mycket energisnåla laddhybrider. Han konstaterar också att: "Värmen i jordskorpan 10 översta kilometer innehåller 50 000 ggr så mycket energi som alla världens sammanlagda olje- och gasförråd". Visst, lägg till detta den oerhörda potential vi har i solenergin.

Allt detta sett i ett globalt perspektiv

Det är svårt att förstå varför LB tar fram alla dessa optimistiska data. Verkligheten är ju helt annorlunda. Vi kan ju se på vår avkrok, Sverige. Visst ökar elkraften från vinden, men från en mycket låg nivå till en nivå där vi kanske kommer att få en femtedel av vår el från vindkraft. Då skall man också veta att det finns ett klart motstånd mot utbyggnaden. Vi har nu runt 6 TWH el från vinden och beräknas kunna uppnå 30 TWH, alltså fem ggr mer än nu. Jag är inte säker på att jag själv, som förespråkare för vinden, vill ha så mycket vindsnurror. En orsak till detta är alla djur som dör när de flyger in i verken. Det problemet måste lösas redan nu, innan vi går vidare.

Det slår mig också, när jag läser plan B. Vad skall vi med all denna energi till? Hur ställer sig plan B till tillväxt, här finns en svaghet i boken. Ta ett exempel och fråga: Om vi nu kan få fram så mycket vindel att alla bilar kan gå detta, är det då ok att vi har den bilism vi har? Om vi tycker att bilismens fråga är löst om bara energin är fossil fri, kan vi då dubbla antalet bilar på vår planet, eller trefaldiga eller fyrfaldiga? Om tre personer av fyra, som i USA, på vår

planet skall ha bil så kommer vi att ha 6-7 miljarder bilar. Visst, det kommer aldrig att ske, eftersom det är en omöjlighet, men siffran är relevant när vi diskuterar möjligheterna att undgå vår civilisations avgrund.

Jag hoppas återkomma om den tredje delen i boken och egna tankar om var vi är på väg och frågan: finns det miljöbilar?

KUTURTIPS

Вечна – vårkonsert på ryska

Lunds Akademiska Kör utforskar den ryska körskatten i Caroli kyrka.
Fre 20 apr kl. 19:00. [Läs mer »](#)

Calaisa

på Moriska Paviljongen 20 april kl 20:00.
[Läs mer »](#)

Kevin Drumm & Thomas Ankersmit

En intensiv och unik konsert med dessa båda dynamikens mästare, som kan bjuda på allt från hård, rå och högljudd noise till droniga sax-toner, med referenser till både heavy metal, noise, fri improv och jazz, på Inkonst 20 april kl 20:30. [Läs mer »](#)

Movements by Humans

Dansföreställning med Maria Carlsson och Lea Dodik
Danscentrum, Kulturhuset Mazetti, Fre 20 apr kl. 19:00. [Läs mer »](#)

Scenario of love

Four Iraqi artists create an experimental performance on Love and War in a “Scenario of Love”. På Bastionen 19-21 april.
Fre 20 apr kl. 19:00. [Läs mer »](#)

Woman

På Inkonst 19-21 april.
Fre 20 apr kl. 20:00. [Läs mer »](#)

De 7 Dygderna: Avhållsamhet

Månteatern ger 7 kvällar i folkbildningens tecken utan syrgas och flytväst. Våra teaterimprovisatörer och det akademiska Lund tar ett skamgrepp på De 7 dygderna. På Månteatern i Lund 21 april kl 19:00.
[Läs mer »](#)

Joe Robinson

På Palladium 21 april kl. 19.30
[Läs mer »](#)

Kontra-Musik: Donato Dozzy

Denna DJs långa, trippigt djupa och intelligenta uppbyggda kvalitetsset är av absolut världsklass. Ta chansen att få höra en riktigt musikalisk dj trolle. Det blir inte bättre än så här, på Inkonst 21 april kl 23:00. [Läs mer »](#)

Scenario of love

Four Iraqi artists create an experimental performance on Love and War in a “Scenario of Love”. På Bastionen 19-21 april.
Lör 21 apr kl. 19:00. [Läs mer »](#)

Strindberg på andra sidan Sundet

Ett program om August Strindbergs år i Danmark 1887-1889, på Bastionen 21 april kl 14:00.

[Läs mer »](#)

Vilda Malmö - fågelsång i Slottsparken

Fågelvandring med Vilda Malmö. Samling vid dammen vid Stadsbiblioteket lördag 21 april kl. 07.00. [Läs mer »](#)

La Traviata

Direktsänt från The Met på Kino i Lund 14 april. Sön 22 apr kl. 13:00. [Läs mer »](#)

PSYKOTERAPI X5

I ett samarbete mellan Månteatern och Institutionen för psykologi på Lunds universitet presenteras fem fristående iscensättningar. Där får vi titta in i det slutna terapirummet och följa behandlingen av Rickard, familjen Jimenez, Morris, Linda och Gun, 10 februari - 13 maj
Sön 22 apr kl. 16:00. [Läs mer »](#)

Teatersamtal med Sven Melander

Personligt möte med en av våra mest folkkära artister. På Grand i Lund 23 april kl 19:00. [Läs mer »](#)

Fredrik Kronkvist NYC Quartet

På Palladium 24 april kl 19.30

[Läs mer »](#)

Dánjal

På Palladium 25 april kl. 19.30

[Läs mer »](#)

Biograf Spegeln - Stödgalan för Anita Ekberg

På Biograf Spegeln 26 april kl 19.

[Läs mer »](#)

Danskjävlar - om detta må vi berätta

Står vi inför ett tredje världskrig?

PotatoPotato tar på sig skyddshjälmen och beger sig ut i ett brunt Europa. Kommer dom överleva? Välkomna till en föreställning om missnöjespolitik av ett kulturmarxist-feministiskt scenkonstkollektiv! Spelas på Bastionen 26 - 5 maj.

Tor 26 apr kl. 19:00. [Läs mer »](#)

MACK 26/4 Anders Ankan Johansson, Elin Nordén

stand-up på La Couronne

Tor 26 apr kl. 20:00. [Läs mer »](#)

Matkaravan

- smaka på våra nya matkulturer. guide turer runt Möllevångstorget.

Tor 26 apr kl. 16:00. [Läs mer »](#)

Hela kulturcentralens [program »](#)